

- Με τον Βαγγέλη Αυγουλά και την Αθηνά Κρητικού
- With Vaggelis Avgoulas and Athena Kritikou
- **Απομαγνητοφώνηση: Σελίδα 1 με 4 / Transcript: Page 4 till the end**

Απομαγνητοφώνηση

Ανδρική Φωνή: Είναι τα podcast του hoponinclusion.com

Αθηνά Κρητικού: Γεια σας, είμαι η Αθηνά Κρητικού, ιδρύτρια και Πρόεδρος του Σ.Κ.Ε.Π. Σήμερα φιλοξενώ τον φίλο και συνεργάτη Βαγγέλη Αυγουλά. Ο Βαγγέλης Αυγουλάς είναι δικηγόρος, Πρόεδρος της Α.Μ.Κ.Ε. "Με Άλλα Μάτια" και τακτικός εκπρόσωπος στην Ελλάδα της Διεθνούς Οργάνωσης VIEWS, για νέους με προβλήματα όρασης. Ο Βαγγέλης είναι εκ γενετής τυφλός.

Ανδρική Φωνή: Αναπηρία; Δες το αλλιώς! Γιατί ένα ανοιχτό μυαλό χωράει τον κόσμο όλο.

Αθηνά Κρητικού: Βαγγέλη μου καλημέρα και σε ευχαριστώ πάρα πολύ που είσαι κοντά μας σήμερα. Ήθελα να μοιραστείς μαζί μας κάποια tips επικοινωνιακά. Τι εννοώ με αυτό: αυτό που συμβαίνει συνήθως όταν συναντάμε έναν άνθρωπο με αναπηρία στο δρόμο, γυρνάμε την πλάτη. Κάνουμε ότι δεν βλέπουμε, όχι πάντα από κακία, ούτε από αδιαφορία, ούτε πάντα από άγνοια, αλλά από αμηχανία, φόβο.

Βαγγέλης Αυγουλάς: Ε ναι, από φόβο λίγο μήπως δεν το κάνουμε σωστά, μην τα κάνουμε χειρότερα.

Αθηνά Κρητικού: Αυτό, μπράβο! Ότι μπορεί να πούμε κάτι το οποίο μπορεί να στεναχωρήσει, μπορεί να προσβάλλει, οπότε τι κάνουμε σε αυτή την περίπτωση; Τίποτα. Δεν κάνουμε τίποτα και αυτό το τίποτα είναι το πιο εχθρικό στην ουσία, ως προς έναν άνθρωπο με αναπηρία.

- Είναι ένα βραχυκυκλωτικό άγχος. Το συναντάμε συχνά. Να πούμε βέβαια εδώ ότι και τα ανάπηρα άτομα έχουν, έχουμε, ένα μερίδιο ευθύνης. Δεν είναι 50-50, αλλά το έχουμε. Να σπάει ο πάγος, να πέφτει σωστά η γέφυρα επικοινωνίας είτε πούμε σε ένα podcast κάποια tips επικοινωνίας, είτε και στον δρόμο είμαστε πιο φιλικοί, ακόμα και αν δεν χρειαζόμαστε εκείνη την ώρα τη βοήθεια που μας προσφέρουν. Άρα, πρώτο, πρέπει να ρωτάμε το ανάπηρο άτομο αν θέλει βοήθεια. Μπορεί να μη θέλω. Έχω τα δικά μου σημάδια, κινούμαι μόνος μου τόσα χρόνια με το λευκό μου μπαστούνι, άλλοι με τον σκύλο-οδηγό τυφλών, ανάλογα πώς έχουν συνηθίσει. Μπορεί να μη χρειάζομαι κάτι ή να με μπερδέψετε χειρότερα εάν επιβάλλετε το ότι θα με βοηθήσετε. Μπορεί να πω όχι, δεν είναι απόρριψη. Θα πάτε να προσφέρετε τη βοήθειά σας όταν ξαναχρηαστεί και σε επόμενη περίπτωση θα γίνει δεκτό όλο αυτό. Αν θέλω βοήθεια, δεν χρειάζεται να έχετε πάρει πτυχίο φίλες και φίλοι πάνω στην αναπηρία και στη διαχείριση, ας πούμε, ενός τυφλού συνανθρώπου σας. Ούτε έχουμε όμως οδηγίες χρήσης στην πλάτη, να γυρίσω, να δείτε πώς δουλεύω και να το εφαρμόσετε. Απλά ρωτάτε! Πώς μπορώ να σε βοηθήσω; Τι πρέπει να κάνω αποτελεσματικά; Αυτό που θα σου ζητήσω, μπορεί να μην μπορείς να το κάνεις, δεν είναι μονόδρομος. Το ότι θες να βοηθήσεις, δεν σημαίνει ότι τελικά θα με βοηθήσεις κιάλας. Δηλαδή αν εσύ βιάζεσαι, έχεις ένα πολύ σημαντικό ραντεβού που κρίνεται η δουλειά σου σε 10 λεπτά, και εγώ σου πω, ενώ σε βρω στην πλατεία Συντάγματος, ότι δεν πάω στην Ομόνοια που πας εσύ, αλλά πάω, ας πούμε, στη Γλυφάδα με τα πόδια, δεν γίνεται να με πας. Θα μου πεις μέχρι εκεί που μπορείς, την πληροφορία που μπορείς, θα μου δώσεις τη βοήθεια μέχρι εκεί που μπορείς και θα συνεχίσουμε τη ζωή μας. Έτσι; Έχουμε συνηθίσει έτσι κι αλλιώς να έχουμε προβλήματα που τα αντιμετωπίζουμε μόνοι μας, άρα η οποιαδήποτε έξτρα πληροφορία, έστω και λεκτικά, είναι μια βοήθεια για μας που δεν την είχαμε, άρα πάει και αυτό.

- Πέρα όμως από τη βοήθεια, θεωρώ ότι υπάρχει η καλή διάθεση, εντός εισαγωγικών. Είναι πολύ σημαντικό δηλαδή κάποιος να μπορέσει να ξεπεράσει τον φόβο του, να σε προσεγγίσει, να σε πλησιάσει, να πει έστω κάτι, που όχι ότι δεν είναι αποδεκτό από σένα, αλλά το οποίο δεν είναι κατανοητό στη δική του λογική, και να αρχίσει η δίοδος επικοινωνίας. Γιατί αυτό έχει σημασία, κάποιος να μπορέσει να ξεπεράσει το άγχος του, την αγωνία του, να έρθει προς τα εσένα, και ήδη είναι ένα πάρα πολύ καλό βήμα, ανθρώπινο βήμα.

- Και σίγουρα να μου έχει απευθυνθεί κατευθείαν. Ο λόγος, ο διάλογος να γίνεται με το ανάπηρο άτομο που μας ενδιαφέρει να γνωρίσουμε και να συζητήσουμε μαζί του. Όχι να μιλάμε στον συνοδό, πολλές φορές, του ανάπηρου ατόμου, γιατί έτσι ακυρώνουμε την προσωπικότητα που κοιτάζουμε και θέλουμε να μιλήσουμε και να επικοινωνήσουμε και είναι μεγάλο λάθος. Πολλές φορές σταματούν τον συνοδό μου και λένε “Α, μπορώ να του μιλήσω;”, “Αυτός δεν είναι που είχαμε δει στην τηλεόραση;”, ή σε κάποια εκδήλωση που λέει κάποιος “Μήπως θέλει να καθίσει; Μήπως πεινάει;”; Ακούω, είμαι μπροστά. Ακούω αυτή την ερώτηση, μπορώ να στην απαντήσω απευθείας και δυστυχώς, ακόμα κι αν δεν το καταλαβαίνεις εκείνη την ώρα, κάνεις σαν να μην υπάρχω.

- Έχεις δίκιο, έχεις δίκιο. Το οποίο δεν προέρχεται ενδεχομένως από κακή διάθεση, είναι αμηχανία, αλλά έχεις δίκιο ότι πρέπει να τα προσπεράσουμε αυτά πλέον.

- Και είναι και η συχνότητα.

- Ακριβώς!

- Πόσο συχνά βλέπουμε γύρω μας ανάπηρα άτομα για να έχουμε χρειαστεί στη δουλειά μας, στο χόμπι μας, στη διασκέδαση μας. Μαθητές, συνεργάτες, συνάδελφοι γείτονες, να έχουμε συναναστραφεί με ανάπηρα άτομα για να ξέρουμε πώς να το κάνουμε. Αν το είχαμε αυτό στην κανονικότητα της καθημερινότητάς μας σαν συνθήκη, δεν θα ήταν τίποτα περίεργο, ούτε τίποτα αμήχανο. Θα είχαμε μεγαλώσει έτσι, ο ένας με τον άλλον, θα ανταλλάζαμε στοιχεία της μοναδικότητάς μας και δεν θα φαινόταν τίποτα περίεργο. Γι' αυτό τα παιδιά αφομοιώνουν πολύ πιο γρήγορα κάποιον ανάπηρο συμμαθητή τους, για παράδειγμα.

- Δεν μου λες Βαγγέλη μου, ήθελα να σε ρωτήσω, πώς βλέπεις τα χρώματα.

- Είναι ωραίες ερωτήσεις αυτές, που τις δημοσιεύουμε κατά καιρούς και στο Με Άλλα Μάτια και στον Σ.Κ.Ε.Π., από την συνεργασία που έχουμε στις παρεμβάσεις στα σχολεία. Τα χρώματα, επειδή εγώ έχω γεννηθεί τυφλός άρα δεν έχω δει ποτέ εικόνα - δεν δουλεύουν τα μάτια μου, να το λέμε απλά και κατανοητά - δεν θα μπορούσα να τα ξέρω φωτογραφικά, οπτικά, ούτε σαν μνήμη οπτική, όπως σε εσάς λέει κάτι. Αν σου περιγράψω τώρα από το τηλέφωνο κάτι με χρώμα, το φτιάχνεις στο μυαλό σου. Σε μένα είναι απλά θεωρητικές πληροφορίες που δεν μου λένε τίποτα. Γι' αυτό έχω προσπαθήσει να αντιστοιχίζω σε κάθε χρώμα, άλλες δικές μου εικόνες από τις άλλες αισθήσεις μου, αφή, ακοή, όσφρηση, γεύση, τι περίπου ερεθίσματα νιώθετε κι εσείς όταν τα βλέπετε. Δηλαδή το κόκκινο για μένα είναι να κάθεται πολύ κοντά σε ένα αναμμένο τζάκι, για παράδειγμα, ή το άσπρο είναι σαν το χιόνι που έχω πιάσει και έχω παίξει. Το μπόλικο, το αγνό, το αφράτο χιόνι που πέφτει κατά καιρούς και στην πρωτεύουσα ακόμα, που και εγώ κατοικώ. Το μαύρο, ξέρω ότι είναι σαν το σκοτάδι, αλλά το σκοτάδι δεν το ξέρω. Καταλαβαίνω όμως την αίσθηση των βλεπόντων πώς αυτό τους κάνει λίγο να νιώθουν άβολα, γιατί αυτό το άβολο απέναντί μου το νιώθω καθημερινά στην αλληλεπίδρασή μου. Και έχω και κάποιες δικές μου υπερβατικές εικόνες. Έχω γράψει και ένα άρθρο που λέω "Έχω γεννηθεί τυφλός, αλλά θέλω να σου μιλήσω για τα χρώματα", κι εκεί λέω ας πούμε ότι το ροζ για μένα είναι ένα κοριτσάκι 5 χρονών όπως ήταν η βαφτιστήρα μου, που τώρα έχει μεγαλώσει λίγο, το οποίο κοριτσάκι αυτό τρώει μαλλί της γριάς. Αυτό για μένα αν το ζωγράφισα και μπορούσα, θα ήταν ροζ, τέλος. Γιατί έτσι θέλω. Ο καθένας μπορεί να προσεγγίζει σε καλλιτεχνικό επίπεδο και κάποιες τέτοιες παραστάσεις, έτσι; Από εκεί και πέρα, πιο πρακτικά, για να μη μένουμε μόνο σε αυτή την προσέγγιση, να πω ότι επειδή μένω μόνος μου, για παράδειγμα, στην Αθήνα εδώ και πολλά χρόνια, για το ντύσιμο, επειδή κινούμαι συνεχώς, και η δουλειά μου στα δικαστήρια και η δημοσιότητα απαιτούν σωστές εμφανίσεις, ωραίες εμφανίσεις δεν σημαίνει επειδή δεν βλέπω την εικόνα, έχω άλλοθι να παραμελώ τον εαυτό μου. Έχω στα ρούχα ράψει τι χρώμα είναι το καθένα στη μέσα μεριά, στην ετικέτα, στη γραφή Braille των τυφλών. Αγγίζω λοιπόν ανάγλυφα, διαβάζω το χρώμα τους και ξέρω θεωρητικά κάποιους συνδυασμούς, ποιο ταιριάζει με ποιο άλλο, για να μπορώ να πετυχαίνω σωστούς συνδυασμούς και να μη σχολιάζομαι αρνητικά για την εξωτερική μου εμφάνιση.

- Έχω μια άλλη ερώτηση, που ίσως σου ακουστεί λίγο περίεργα, αλλά είναι από μια εμπειρία που είχα και που θα σου περιγράψω. Η σιωπή τι ρόλο παίζει στη ζωή σου; Και θα σου πω γιατί σου κάνω αυτή την ερώτηση: πριν αρκετά χρόνια σε μια πρόβα για ένα θεατρικό έργο, είχαν έρθει 2 αδέρφια τυφλά στο θέατρο, και ενδέχεται να μου τους είχες στείλει εσύ.

- Ναι, ναι, το θυμάμαι αυτό, σαν τώρα.

- Πρέπει να το θυμάσαι, ναι. Λοιπόν, ήταν η πρώτη φορά που βρισκόμουν μόνη με δυο άτομα που δεν γνώριζα, που ήταν τύφλα. Ήρθανε, καθίσαμε μαζί στο θέατρο, αλλά επειδή ήταν η πρόβα, έτσι κι αλλιώς δεν είχαμε θέμα, διότι υπήρχαν κάποιες διακοπές, ξεκινάγανε και σταματάγανε οι ηθοποιοί. Κάθισα λοιπόν στη μέση και τους λέω “Παιδιά, επειδή δεν έχω ιδέα τι πρέπει να κάνω και τι σας εξυπηρετεί, τι είναι αυτό που περιμένετε από μένα;” και μου είπαν “Θέλουμε να μας περιγράψεις τη σιωπή”, “Δηλαδή;”, τους λέω, “- Κάθε φορά που θα γίνεται η αλλαγή των σκηνικών ή θα βγαίνουν οι ηθοποιοί”...

- Ή απλά θα περπατάνε, θα κάνουν κάτι χωρίς λόγο, χωρίς διάλογο.

- Ακριβώς. Τους είχαμε στείλει πριν την περίληψη του έργου, άρα ήξεραν πάνω κάτω. Η αλήθεια είναι ότι όταν μου είπαν αυτή τη φράση “Θέλουμε να μας περιγράψεις τη σιωπή”, ήταν μια μεγάλη πρόκληση για μένα, διότι έπρεπε και εγώ μέσα από τη σιωπή να δημιουργήσω κάτι, δηλαδή να προσπαθήσω να καταλάβω τι είναι αυτό που τους έφερνε σε αμηχανία, ή σε δύσκολη θέση και τι έπρεπε να περιγράψω.

- Εκεί θέλουμε και μια ιεράρχηση, γιατί όταν γίνονται πάρα πολλά και έχει σιωπή λίγων δευτερολέπτων, και στο θέατρο που δεν μπορεί να είναι η σιωπή για πάντα, πόσο μάλλον τηλεοπτικά, που είναι πολύ λιγότερη, πρέπει να δώσουμε το βασικό μήνυμα και κομμάτι της εικόνας και μετά όσο προλάβουμε να δίνουμε τις πιο σοβαρές λεπτομέρειες προς τις λιγότερο σοβαρές, έστω και αν το κρίνουμε εμείς. Δεν θα γίνουμε όλοι επαγγελματίες, βέβαια, ακουστικοί περιγραφείς. Αυτό στο εξωτερικό όμως είναι επάγγελμα, είναι διεκδίκηση και του εθνικού αναπηρικού κινήματος να μπει στις ταινίες, να μπει στις παραστάσεις. Πολλοί αναλαμβάνουν πρωτοβουλία πλέον και κάνουν προσβάσιμες προβολές και με ακουστική περιγραφή για τυφλούς. Γιατί πολλά πράγματα έχω εξοικειωθεί να τα μεταφράζω με άλλες αισθήσεις, όπως ας πούμε με την ακοή. Θα ακούσω έναν πυροβολισμό και ξέρω πολύ πιο εύκολα ότι στο έργο έπεσε ένας πυροβολισμός. Αλλά σκοτώθηκε κάποιος; Έμεινε όρθιος; Τραυματίστηκε; Δεν έγινε κάτι; Ήταν στον αέρα; Αυτοκτόνησε αυτός που κράταγε το όπλο; Όλο αυτό ποιος θα μου το πει; Ή θα περιμένω να φανεί από την εξέλιξη του διαλόγου πολλές φορές και από το επόμενο επεισόδιο ή για λόγους ισότιμης αντιμετώπισης του θεατή, θα πρέπει και ο ακροατής, που δεν είναι θεατής, αλλά είναι ανάμεσά μας, να έχει την πληροφορία όσο πιο σύντομα και on-time γίνεται, για να βλέπουμε όλοι το ίδιο. Από τη στιγμή που έχουμε πληρώσει όλοι το ίδιο εισιτήριο ή που μας απευθύνεται δωρεάν το ίδιο ψυχαγωγικό αγαθό.

- Βαγγέλη μου σε ευχαριστώ πάρα πολύ. Θα τα ξαναπούμε σύντομα.

Ανδρική Φωνή: Αναπηρία; Μην κολλάς στα στερεότυπα.

Για να μη χάσετε κανένα επεισόδιο από τα podcast του Hop On Inclusion, ακολουθήστε μας στο Spotify, Google Podcast, Apple Podcast, Podbean, και φυσικά στο hoponinclusion.com.

Transcript

Male Voice: These are the hoponinclusion.com podcasts

Athena Kritikou: Hello, my name is Athena Kritikou, Founder and President of SKEP. Today I am hosting my friend and partner Vaggelis Avgoulas. Vaggelis is a lawyer, President of the Civil Non-Profit Company

"Me Alla Matia" (With Other Eyes) and a regular representative of the International Organization VIEWS in Greece directed towards young people with vision problems. Vaggelis was born blind.

Male Voice: Disability? Look at it another way! Because an open mind holds the whole world.

Athena Kritikou: Good morning Vaggelis and thank you very much for being with us today. I wanted you to share some communication tips with us. What do I mean by this: let's face it, what usually happens when we meet a disabled person on the street is that we turn our backs. We pretend we do not see him/her, not always out of malice, indifference, nor ignorance, but out of embarrassment and fear.

Vaggelis Avgoulas: Well, yes, usually out of fear of not doing something appropriately and thinking, "let's not make it worse".

Athena Kritikou: Sure! We feel we might say something that is upsetting, or offending, so what do we do in this case? Absolutely nothing. This nothingness is the most hostile reaction in essence, as far as the person with a disability is concerned.

- It's what I call a short-circuit stress. We come across it often. Of course, I'd like to emphasize here that disabled people also hold a share of the responsibility. It's not 50-50, but we have to own it. To break the ice and to build the communication bridge properly, we could say some communication tips in a podcast, or we could be friendlier on the street, even if we disabled people don't need the help of others when they offer it to us. So, firstly, it's important for people to ask the disabled person if he/she needs help. For example, I may not want it. I have my own signs of guidance, I have been moving alone for so many years with my white cane, others with a guide dog, depending on how we are used to moving. I may not need anything, or you may even confuse me more if you insist on helping me. If I say no to your help, it's not a rejection. However, you will continue and offer your help if and when it is needed and next time it might be accepted! Friends, you don't need to have a degree in disability management to help a fellow blind person. Nor do we have instructions of use on our backs, where you can read it and then apply it. Just ask! How can I help you? What should I do so I can be more efficient to you? Of course what I could ask you, you may not be able to do, so it's not a one-way street. Just because you want to help, doesn't mean you'll end up helping me. I mean let's take an example: You are in a hurry, because you have a very important work appointment in 10 minutes and then I will ask you, while we are at Syntagma Square, to take me to Glyfada and not to Omonia where you are going... and of course you can't help me get there. You will help me as much as you can, providing the information you have and then we will each continue with our own lives. In other words, we're used to dealing with problems in our own way, but any extra information, even verbally, is a great help to us... and that's the way it goes.

- But Vaggelis, beyond the help, I believe that people mean well. In other words, it is very important for someone to be able to overcome his/her fear, to approach you, to get close to you, to say at least something, even if it's sometimes not appropriately stated, but it's a start to opening the communication channel. Because this step is important in order for someone to be able to overcome their anxiety, to open up to you... a very good step, a human step.

- And of course he/she must address me directly. The conversation should be only with the disabled person we are meeting. Many times we talk to his/her escort and not to the disabled person, in this way invalidating his/her persona and this is a huge mistake. How often have they stopped my escort and said "Oh, can I talk to him?", "Isn't he the one we saw on TV?". I've even heard someone at an event say "Does he want to sit down?" "Is he hungry?". And I'm there, listening, right in front of them. I hear the question, I can answer it directly, and even if you don't realize it at the time, you act like I don't exist, which is very unfortunate.

- Of course, you're right. It may not come from ill intention, but nevertheless it's embarrassing. We need to get passed these preconceptions.

- And it happens so often.

- Exactly!

- Let me ask you Athena, how often do we see disabled people in our work, taking part in our hobbies or even in our social circles? Students, co-workers, fellow neighbors have to interact with disabled people so that it becomes part of our daily lives. If this were the normality of our daily life, then there would be no embarrassment or awkwardness. We would have all grown up together, with each other, have exchanged elements of our uniqueness and then nothing would seem awkward at the present moment. That is why children include a disabled classmate much faster and better, for example.

- Please tell me Vaggelis... I'm curious, how do you "see" colors?

- These are significant questions, which we publish from time to time in the Civil Non-Profit Company "Me Alla Matia" (With Other Eyes) and in SKEP, taken from our interventions in schools. Now, regarding colors - because I was born blind I have never seen any images of them, my eyes simply do not work – I cannot explain nor understand the concept of "colors", neither photographically nor visually. You see, I have no visual memory of them as you do. If someone describes something to you in color, you can create an image. To me it's just theoretical information that doesn't really mean anything. That's why I have tried to assign a sensation to each color – images that are derived from my sense of touch, hearing, smell, taste – whatever stimuli one feels when he/she sees it. So what do I mean... red, to me, is sitting close to the fireplace, for example, or white is the snow I play with. The abundant, pure, fluffy snow that falls from time to time even in the capital where I live. Black, I understand is like darkness, but darkness is a concept I do not actually know. But I understand the feelings of the "seers" and how this makes them feel a little uncomfortable, because I feel this discomfort towards me every day in my interactions. And let me tell you something else, Athena, I have transcendental images of my own. I have written an article where I state "I was born blind, but I want to talk to you about colors", and here I describe that pink to me is a 5-year-old girl, like my goddaughter for instance, who is now a little older, and the little girl is eating cotton candy. This to me, if I could draw it, would be pink, that's it. Because that's what I feel. Anyone can approach these images from an artistic point of view, right? But let's be a little more practical. Because I've been living alone for many years in Athens and my work involves moving around, being in court and making public appearances, I am required to wear appropriate attire. Just because I am blind doesn't give me the alibi to neglect my appearance. So, what I've done is written in braille on

the inside label of each item of clothing what color it is. I touch the reliefs, read their color, and because theoretically I know what matches with what, I can put together successful combinations and not be criticized for my appearance.

- I have another question Vaggelis, which might sound a bit strange, but it is from an experience I had and I will describe it to you. What role does silence play in your life? And I'll tell you why I'm asking you this question: several years ago, at a rehearsal for a play, 2 blind brothers came into the theater, and you know you might have sent them to me...

- Yes, yes, I remember this quite clearly.

- You must remember this, yes. Well, it was the first time I was alone with two people I didn't know and who were blind. They came in, we sat together in the theater, but since it was a rehearsal, we didn't have any problems, because there were some interruptions, the actors kept starting and stopping. So I sat between them and I said "Guys, since I have no idea what to do and how to accommodate you, tell me, what do you expect from me?" and they said "We want you to describe the silence for us.". "What does that mean exactly?", I asked. "Every time the scenery changes or the actors come out... "

- Or every time they just walk around, do something without any reason, without any dialogue...

- Exactly. We had already sent them the summary of the play beforehand, so they knew about it, more or less. The truth is that when they told me this phrase "We want you to describe the silence for us", it was a great challenge for me. Because I also had to create something about this silence, that is, to try to understand what caused the 2 blind brothers embarrassment, or why they were put in a difficult position.

- This is also why we want prioritization, because when there is so much going on and there is a silence for a few seconds, and we know that the theater cannot be silent forever, let alone on TV, which is much less, we have to convey the main message and part of the image. Because of the lack of time, we have to decide and manage which details we are going to share with the blind audience, starting from the most important to the least important. Of course, we are not all supposed to be professional audio describers, although it is a profession abroad. You might not know that a legal claim has now been proposed by the national disability movement to have mandatory audio description in films and plays. Many are now taking the initiative and making accessible screenings with audio description for the blind. Because I have become accustomed to translating and interpreting many things with my other senses, such as hearing, I will hear a shot and understand more easily that a shot has been fired in the play. But was anyone killed? Did he remain standing? Was he injured? Did nothing happen? Was it just a shot in the air? Did the person holding the gun kill himself? Who will tell me all these occurrences? Or will I have to wait and see from the development of the dialogue to understand what took place or wait for the next TV episode? There should be equal treatment of the viewer and the listener. The listener (the blind person) should be privy to the same information at the same time as everyone else, so that we all "see" the same thing. Let's face it, we have all paid for the same ticket or watched the same entertainment for free.

- Vaggelis, thank you very much. We'll talk again soon.

Male Voice: Disability? Don't stick to stereotypes.

To never miss an episode of the Hop On Inclusion podcasts, follow us on Spotify, Google Podcasts, Apple Podcasts, Podbean, and of course hophoninclusion.com.